

PETER VAN STEEN

„Ja maar . . .”

„Stt!” viel hij haar lachend in de rede. „Wie weet hoe gauw we elkaar weer zien.”

„Gaan jullie vroeger terug?”

„Dat weet ik nog niet,” antwoordde hij.

„Hè, toe nou . . .”

„Waar woon je?” vroeg hij toen.

Ze noemde het adres, hij het zijne.

De avond leek wijder en hooger.

Toen Dr Van Leeuwen den volgenden morgen zijn kamer wilde verlaten zag hij, dat, nog half onder den kier van de deur, een gevouwen blad papier op den grond lag. Hij schrok ervan, werd wit . . . Snel bukte hij zich, griste als het ware het papier van den grond en las: „Ik ben vanmorgen naar Amsterdam gegaan. Doet u geen moeite meer. C'est bien fini, notre „Amitié”. F.

Zijn handen sidderden, leken twee trillende boembladeren. Vijf, tien maal las hij het zinnetje. „Amitié” tusschen aanhalingsteekens,” fluisterde hij verbitterd.

En eensklaps gierde het uit hem los. Voorover, op het onafgehaalde bed plofte hij neer en huilde, beet in zijn kussen, tot hij in een lichten sluimer viel.

Toen hij later ontwaakte was hij zeer vermoeid, maar zijn gedachten waren volkomen helder. Aan het ontbijt vroeg hij den kellner hem de rekening te brengen. „Zijn zoon was reeds vertrokken,” voegde hij er volmaakt overbodig en nogal onhandig aan toe.

Over het gezicht van den kellner gleed een slim, sarcastisch lachje, maar Dr Van Leeuwen veinsde het niet te zien.

Later betaalde hij de rekening, gaf den kellner een te ruime fooi, waardoor de man weer aan het twijfelen raakte, iets waarover Dr Van Leeuwen zich weer vermaakte. Daarna stond hij op, zag er ineens oud en grauw uit. Enkele uren later zat hij in den trein naar Zwitserland.